

μακρὸν χονδρὸν σχοινίον (γούμεναν) εἰς ἕκαστον ὀπίσθιον σκέλος. Ἐὰν φαίνεται δυνατόν, τότε δεσμεύουσι καὶ τοὺς ἔμπροσθίους πόδας. Ὅταν ἡ ἐργασία τελειώσῃ, εὐθὺς ὑποχωροῦσιν οἱ κυνηγοί, καὶ οἱ ἡμέροι ἐλέφαντες ὁμοίως ἀπομακρύνονται. Μόλις δὲ παρατηρεῖ ὁ ἐλέφας ὅτι ἐπαγιδεῦθη, καὶ γινόμενος λυσσώδης σπουδάζει νὰ φύγῃ εἰς τὸ πλησίον δάσος· ἀλλὰ, μὴ δυνάμενος νὰ δράμῃ ὡς τὸ σύνηδες, προχωρεῖ βραδέως, καὶ οὕτω γίνεται δυνατόν εἰς τοὺς κυνηγούς νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι, καὶ νὰ περιπλέξωσι τὸ μακρὸν σχοινίον εἰς τὸ πρῶτον δυνατόν δένδρον· τότε τοῦ αἰχμαλώτου ἡ λύσσα κατανατᾷ εἰς ἔσχατον βαθμὸν. Ὅθεν ρίπτεται εἰς τὴν γῆν, διορύσσει τὸ ἔδαφος μὲ τοὺς ἰσχυροὺς αὐτοῦ ὀδόντας, καὶ μεταχειρίζεται ὅλας τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ· πρὸς τοὺς αἰχμαλωτῆρας βρυχᾷ τρομερώτατον βρυχηθμὸν, ὥστε κἀνεὶς κυνηγὸς δὲν τολμᾷ πλέον νὰ τὸν πλησιάσῃ· ἐνίοτε ἐπιτυγχάνει νὰ κόψῃ τὰ λεπτὰ καὶ ἀδρὰ σχοινία, καὶ τότε διασώζεται εἰς τὸ δάσος· συνήθως ὁμοίως τοῦτο ὑπάρχει σχεδὸν ἀδύνατον· ὅθεν, καταπονημένος ἀπὸ πολὺν καὶ ἰσχυρὸν ἀγῶνα, γίνεται τέλος ἡσυχώτερος, καὶ τότε πλησιάζοντες εἰς αὐτὸν οἱ κυνηγοὶ μὲ τοὺς ἡμέρους προσφέρουσι τροφήν, τὴν ὁποίαν ἀποδέχεται καὶ τρώγει, ἐνῶ οἱ ἄλλοι παίζουσι μὲ αὐτόν. Τοιοῦτοτρόπως δεμένος στέκει εἰς διάστημα πολλῶν μηνῶν· συχνάκις μάλιστα ἡ λύσσα ἐπανέρχεται, γίνεται ὁμοίως πρῶτερος κατ' ὀλίγον, εὐθὺς ὅταν πλησιάσωσιν οἱ ἄλλοι, τῶν ὁποίων ἡ θεία τὸν παρηγορεῖ καὶ τὸν ἐναρρύνει νὰ ὑπομένη τὴν τύχην του. Ἀφοῦ τέλος συνειδίξῃ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, τότε οἱ κυνηγοὶ λύοντες τὰ δεσμὰ τὸν φέρουσι μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἡμέρων ὅπου θέλουσι· σπανίως πλέον μετὰ ταῦτα ἐνθυμεῖται τὴν παλαιὰν ἐλευθερίαν καὶ ἐκφεύγει εἰς τὰ

δάση, ἀλλὰ συνήθως ἀκολουθεῖ μὲ ἡσυχίαν τοὺς ἀγωγούς, καὶ ἐπιδέχεται τὴν μάθησιν διαφόρων ἐργασιῶν.
—ΑΝΘΩ. ΚΟΙΝ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ.

ΓΛΥΚΥ τὸ ρόδον, ἀλλὰ περίεξ αὐτοῦ ἔχει ἀκάνθας· εὐώδες τὸ κρίνον, ἀλλὰ βλαστάνει ἀναμέσον εἰς τὰς βάτους. Τερπνὸν τὸ ἔαρ, ἀλλὰ διαρκεῖ ὀλίγον· φαίδρὸν τὸ θέρος, ἀλλ' ὁ χειμὼν ἀφανίζει τὸ κάλλος του. Λαμπρὸν τὸ οὐράνιον τόξον, ἀλλὰ ταχέως γίνεται ἀφαντον· ἡ ζωὴ καλὴ, ἀλλὰ καταπίνει αὐτὴν ὁ θάνατος.

Ἐπάρχει τόπος, ὅπου τὰ ρόδα εἶναι χωρὶς ἀκάνθας· ὅπου τὰ ἄνθη δὲν εἶναι μὲ βάτους συμμεμιγμένα. Εἰς αὐτὸν βασιλεύει ἔαρ ἀτελεύτητον, καὶ λάμπει ἀνέφελον φῶς. Τὸ δένδρον τῆς ζωῆς αὐξάνει εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ· ποταμοὶ τρυφῆς ρέουσιν ἐκεῖ, καὶ βλαστάνουν ἄνθη ἀμαράντινα. Μυριάδες μακαρίων πνευμάτων ὑπάρχουν ἐκεῖ, καὶ περικυκλοῦσι τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ μὲ ὕμνον διηνεκῆ. Οἱ ἄγγελοι μὲ τὰς χρυσᾶς αὐτῶν κιθάρας ψάλλουν δοξολογίας ἀδιακόπως, καὶ τὰ χερουβὶμ πετῶνται ἐπὶ πτερύγων πυρός!—Ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ὁ παράδεισος· εἶναι ὁ τόπος τῶν ἀγαθῶν, καὶ οὐδὲν κακὸν ἐμπορεῖ νὰ διατρίψῃ ἐκεῖ. Ὁ φρῦνος δὲν πρέπει νὰ πτύῃ τὸ φάρμακον αὐτοῦ μεταξὺ τῶν τρυγόνων, οὔτε ὁ φαρμακερὸς ὑσκύαμος νὰ φυτρώῃ μεταξὺ τῶν γλυκερῶν ἄνθων· παρόμοια δὲν πρέπει κἀνεὶς τῶν ὄσων πράττον τὸ κακὸν νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν ἀγαθὸν ἐκείνον τόπον.

Ἡ γῆ αὕτη εἶναι ἐρασμία, καθὸ γῆ τοῦ Θεοῦ· γέμει δὲ ἀπὸ πάμπολλα τερπνὰ πράγματα. Ἄλλ' ὁ τόπος ἐκεῖνος εἶναι πολὺ καλῆτερος. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν οὔτε λύπαι, οὔτε ἀρρώστιαί, οὔτε ἀδικίαι· ἐκεῖ δὲν θέλει πλέον μᾶς μαραίνειν τοῦ χειμῶνος τὸ φύχος, οὔτε θέλει μᾶς πυρόνειν ὁ καύσων τοῦ θέρους. Εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον δὲν γίνονται οὔτε πόλεμοι, οὔτε μάχαι, ἀλλ' ὄλοι ἀγαθοῦν ὁ εἰς τὸν ἄλλον θερμῶς.

Ὅταν οἱ γονεῖς καὶ οἱ φίλοι μας ἀποθνήσκωσι καὶ βάλλωνται εἰς τὸν κρυερὸν τάφον, δὲν βλέπομεν αὐτοὺς πλέον ἐδῶ· ἀλλ' ἐκεῖ θέλομεν ἐναγκαλισθῆν αὐτοὺς πάλιν, καὶ ζῆν μετ' αὐτῶν, καὶ οὐδέποτε πλέον θέλομεν ἀποχωρισθῆν. Ἐκεῖ θέλομεν ἐνταμῶσειν ὄλους τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, περὶ τῶν ὁποίων ἀναγινώσκωμεν εἰς τὰ ἅγια βιβλία. Ἐκεῖ θέλομεν ἰδεῖν τὸν Ἀβραάμ, τὸν κλητὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν πατέρα τῶν πιστῶν· καὶ τὸν Μωϋσῆ, ὕστερον ἀπὸ τὰς μακρὰς αὐτοῦ περιπλανήσεις εἰς τὴν ἐρημον τῆς Ἀραβίας· καὶ Ἡλίαν, τὸν προφήτην τοῦ Θεοῦ· καὶ τὸν Δανιὴλ, ὅστις ἐλυτρώθη ἀπὸ τῶν σπῆλαιον τῶν λεόντων· καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ποιμένα βασιλέα, τὸν γλυκὺν ψαλμῶδὸν τοῦ Ἰσραὴλ. Αὐτοὶ ἠγαποῦσαν τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν ἐδοξολογοῦν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον θέλουν δοξολογεῖν αὐτὸν καλῆτερα, καὶ ἀγαπᾶν αὐτὸν πλειότερον. Ἄν ἡμεθα εἰλικρινεῖς καὶ ἀφωσιωμένοι Χριστιανοὶ, θέλομεν ἰδεῖν ἐκεῖ τὸν Ἰησοῦν, ὅστις ὑπήγεν ἐμπροσθεν ἡμῶν εἰς τὸν εὐδαίμονα ἐκείνον τόπον· καὶ ἐκεῖ θέλομεν ἰδεῖν τὴν δόξαν τοῦ ὑψίστου Θεοῦ. Ἐδῶ δὲν ἐμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν αὐτόν, ἀλλ' ἐδῶ θέλομεν τὸν ἀγαπᾶν. Τώρα πρέπει νὰ ἡμεθα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ θέλομεν συχνὰ συλλογίζεσθαι περὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ μακάριος αὐτὸς τόπος εἶναι ἡ οἰκία μας· ἐδῶ θέλομεν εἶσθαι ὀλίγον μόνον καιρὸν, ἀλλ' ἐκεῖ διαπαντός, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

ΠΡΕΠΕΙ νὰ καταργῆται πᾶς νόμος, ἀνευ τοῦ ὁποίου εἶναι εὐτυχέστεροι οἱ λαοί.—ΛΩΚΙΟΣ.